

i alle øvrige sager. Således findes der ikke på andre områder omkostningsdækning i det administrative led for tvister mellem borger og myndighed. For sager, der behandles af domstolene, vil der blive taget stilling til dækning af sagens omkostninger i forbindelse med domsafsigelsen. Det gælder også i skattesager. Vinder en skatteyder således en skattesag, vil domstolene normalt pålægge skattemyndighederne at betale sagens omkostninger for skatteyderen med et af domstolen fastsat beløb. Med den eksisterende lovgivning ydes der i skattesager herudover en omkostningsdækning i det administrative led på 50 pct., uanset om skatteyder vinder eller taber. Taber man en skattesag ved domstolene, vil man i modsætning til alle andre domstolssager få 50 pct. omkostningsdækning for sager, som man selv har anlagt, og 85 pct. dækning, såfremt sagen er anket af skattemyndighederne. Vinder man en skattesag ved domstolene, vil man få den omkostningsdækning, som fastsættes af domstolene og herudover en godtgørelse på 50 pct., henholdsvis 85 pct. af et eventuelt resterende beløb – i modsætning til alle andre sager.

Med den lovgivning, som blev vedtaget for omkostningsdækning i skattesager af SR-regeringen sammen med et flertal i Folketinget i år 2000, er der således allerede bedre omkostningsdækning her end på noget andet område i det danske samfund.

Denne begunstigende retstilstand på skatteområdet sammen med Omkostningsdækningsudvalgets saglige indsigelser og betænkeligheder ved det, som regeringen nu foreslår, har VK-regeringen valgt at sidde fuldstændig overhørig.

På samme måde har man også fuldstændig valgt at overhøre andre saglige og veldokumenterede indsigelser, der er fremkommet i høringsvar og under udvalgsbehandlingen.

Socialdemokratiet har i særlig grad bemærket, at såvel Advokatrådet som Foreningen af Statsautoriserede Revisorer i meget lange og grundige høringssvar og i forbindelse med foretræde for Folketingets Skatteudvalg (Advokatrådet) meget stærkt har frarådet dette lovforslag, og at man i sine høringssvar har som hovedkonklusion, at lovforslaget er et tilbageskridt for retssikkerheden på området.

Gennem spørgsmål til ministeren har Socialdemokratiet forsøgt at få belyst virkningen af lovforslaget og den retssikkerhed og de kom-

plikationer, som en vedtagelse af loven vil medføre. Svarene på de stillede spørgsmål og udvalgsbehandlingen med den fremmødte deputation har yderligere styrket Socialdemokratiets betænkelighed ved lovforslaget.

Det står således stadigvæk fuldstændig uklart, hvordan skønnet på medholdsvurderingen skal gribes an. Hvorvidt en skatteyder vinder sagen i »overvejende« grad, er i ministerens svar forbundet med betydelig uklarhed, både hvad angår den administrative behandling heraf og den subjektive vurdering af de enkelte sagspunkters tyngde og afvejning. Svarene efterlader en usikkerhed, som uundgåeligt vil forringe retssikkerheden for borgerne og risikere at efterlade nye tvister om omkostningsdækning i forlængelse af en afklaret skattesag. Det er beskæmmende, at regeringen med sin lovgivning på den måde skaber usikkerhed og risiko for tilfældigheder, som ingen kan være tjent med.

I det fremsatte lovforslag havde regeringen forsøgt indbygget et værn mod honoraroppustning i form af et forslag om at indsende overslag over udgifterne. Efter saglig kritik i bl.a. høringssvarene er dette blevet fjernet gennem ministerens ændringsforslag, hvilket dog efterlader regeringen med endnu en uløst problemstilling. Ud over at forsikre, at man fremover vil følge udviklingen på området, foretage stikprøver og afprøve honorarstørrelser i brancheforeningsnævnet, har man intet at stille op imod de betænkeligheder, som bl.a. Omkostningsdækningsudvalget påpegede. Derudover skaber lovforslaget også incitament til, at skatteyderen »skubber« sine udgifter til ekspertbistand fra 1. til 2. instans, hvilket igen er med til at forværre retstilstanden på området.

Derfor vil der opstå situationer, hvor myndigheder skal afgøre, hvorvidt det anvendte timetal og endelige honorar er rimeligt, hvilket skal ske på et subjektivt grundlag og derfor kan opleves som et indgreb i retssikkerheden for den enkelte skatteborger og dennes fortrolighed og afvejning med sine rådgivere. Og på netop dette punkt falder lovforslagets hovedsigte fra hinanden, idet ingen skatteyder, selv om man vinder sin sag 100 pct. eller bare i overvejende grad, kan være sikker på at få sine omkostninger dækket 100 pct. Det vil være myndighederne, der skal godkende disse udgifter.